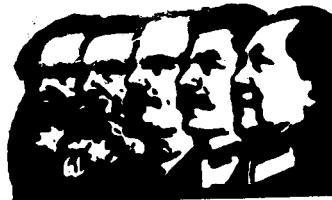

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδην και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννήθει το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 9 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1994 ΑΡ. ΦΥΛ. 220 ΔΡΧ. 150

Πάλη για αυξήσεις στα μεροκάματα ΝΑ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ Υπεύθυνοι γι' αυτήν οι ρωσόδουλοι σαμποταριστές της ανάπτυξης

Αν το κράτος είναι η συμπύκνωση μιας κοινωνίας, ο κρατικός προϋπολογισμός είναι η οικονομική της συμπύκνωση.

Ο σημερινός κρατικός προϋπολογισμός συμπυκνώνει και μεταφράζει στη γλώσσα του χρήματος την κατάσταση της βαριάς αρρώστιας που χαρακτηρίζει την οικονομική ζωή της χώρας.

Οι τρεις δείχτες που μιλάνε πιο εύγλωττα είναι: το τεράστιο και αυξανόμενο ποσοστό των δημοσίων εξόδων που πηγαίνει στην εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους και που αντιστοιχεί στο περισσότερο από το 1/3 των συνολικών εξόδων (37,8%), το τεράστιο και αυξανόμενο με ταχύτερους ρυθμούς ποσοστό που πηγαίνει στην άμυνα, συγκριτικά με το αντίστοιχο ποσοστό των άλλων ευρωπαϊκών οικονομιών και των περισσότερων οικονομιών του κόσμου, και το εξαιρετικά μικρό και ολοένα μειωνόμενο ποσοστό που πηγαίνει στις δημόσιες επενδύσεις.

ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΟΙ
ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΟΙ ΔΕΙΧΤΕΣ
Κανένας από τους τρεις αυτούς δείχτες δε θα έφτανε από μόνος του για να χαρακτηρίσει τη συνολική κατάσταση. Γιατί πάντα είναι δυνατό ένα υπηρό ποσοστό για άμυνα όταν υπάρχουν πραγματικές απειλές για τη χώρα, ή ένα ψηλό ποσοστό εξυπηρέτησης του χρέους όταν αυτό το χρέος

πηγαίνει στην ενίσχυση της βιομηχανικής παραγωγής και στα έργα υποδομής. Είναι ακόμα δυνατό να πέσει και το ποσοστό στις δημόσιες επενδύσεις αν η προηγούμενη περίοδος ήταν περίοδος εξαιρετικά ψηλού ρυθμού επενδύσεων. Εκείνο όμως που είναι ασυνήθιστο είναι ο συνδυασμός αυτών των τριών μεγεθών. Αυτός ο συνδυασμός δείχνει οικονομία γραφειοκρατική-παρασιτική και στρατοκρατική, που οδηγείται στη χρεωκοπία ακριβώς από αυτές τις δύο πλευρές της. Εκεί βρίσκεται η διαφορά της Ελλάδας με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Ιταλία κυρίως και σε λιγότερο βαθμό το Βέλγιο, όπου το συνολικό συσσωρευμένο δημόσιο χρέος φτάνει κοντά ή και ξεπερνά το ΑΕΠ, όπως και το ελληνικό. Η διαφορά βρίσκεται στο διαφορετικό είδος και το ρυθμό των επενδύσεων, καθώς και στο σχετικά μικρότερο όγκο που καταλαμβάνει σ' αυτές οι χώρες η κρατική οικονομία στο σύνολο της οικονομίας. Άλλωστε, όπως γράφει ο Μαρξ στον τρίτο τόμο του Κεφαλαίου, το δημόσιο χρέος υπήρχε συχνά μια από τις βασικότερες πηγές της κεφαλαιοκρατικής συσσώρευσης και της συνακόλουθης ανάπτυξης των εθνών.

Με εμάς το πρόβλημα είναι ότι κάθε νέο χρέος πηγαίνει στους τόκους και τα χρεωλύσια για την εξυπηρέτηση του παλιού, ενώ διατηρείται στον όγκο του και δυναμώνει στη διαφθορά του ο παλιός άρρωστος μηχανισμός της κρατι-

κής γραφειοκρατίας και της στρατοκρατίας. Έτσι ολόκληρη η οικονομική ζωή, ιδιαίτερα η παραγωγική μηχανή, αγκομαχάει, εξαντλείται και αργοπεθαίνει καθώς κουβαλάει στην ανηφόρα ένα ολοένα και μεγαλύτερο, ένα αβάστακτο βάρος.

Και θα ήταν καλά αν αυτό το βάρος ήταν νεκρό ή αυξανόταν μόνο ποσοτικά. Το πρόβλημα μ' αυτό είναι ότι έχει ζωή και αναπτύσσει δραστηριότητα, είναι ότι συμπεριφέρεται απέναντι σε όλη την παραγωγική οικονομία που το τραβάει σαν ένας σαδιστής αμαζάς, ακόμα χειρότερα, σαν μια σπατάλη και διεφθαρμένη πόρνη.

Αυτό που δύσκολα μπορούν να παρουσιάσουν οι γενικοί αριθμοί ενός προϋπολογισμού είναι ακριβώς ο ενεργητικός χαρακτήρας αυτού του βάρους, δηλαδή η κινητήρια δύναμη, η βαθύτερη αιτία που κρύβεται πίσω από αυτό το ολοένα αυξανόμενο δημόσιο έλλειμμα.

Αυτή την αιτία το πολύ που μπορεί κανείς είναι να την υποπτευτεί αν μελετήσει συγκεκριμένα τους τομείς στους οποίους διοχετεύονται τα κονδύλια του προγράμματος δημοσίων επενδύσεων. Μόνο εκεί θα μπορεί κανείς να διαπιστώσει, σύμφωνα με προηγούμενα δημοσιεύματα, ότι αυτές οι επενδύσεις αφορούν μόνο δευτερεύοντας τη μεγάλη βιομηχανία και ότι όταν την αφορούν πρόκειται κρυίως για τη βιομηχανία που είναι στην υπηρεσία της Ρωσίας, όπως ο αγωγός

του φυσικού αερίου και το εργοστάσιο της αλοιμίνας. Ακριβώς εκεί οι ρωσόδουλοι προσανατόλισαν και τις παροχές του β' Πακέτου Ντελόρ.

Αλλά και στα καθαυτό έργα υποδομής (οδοποιία, ύδρευση, λιμενικά κτλ.) μόνο αν ψάχει κανείς έξω από τον προϋπολογισμό και μέσα στους λαβύρινθους των δημόσιων διαγωνισμών και των αναθέσεων θα ανακαλύψει τη μικρή ομάδα των εργολάβων της ρωσόφιλης και σοβινιστικής νέας δεξιάς που λυμαίνεται τις μεγάλες εργολαβίες (π.χ. Μπόμπολας, Εμφιετζόγλου), χώρια τι σημαίνει ο καγκεμπίτης Κόκκαλης σαν λεηλατητής του ΟΤΕ, που οι προμήθειές του, όπως και των άλλων ΔΕΚΟ, δεν μπαίνουν στον προϋπολογισμό.

Αυτά όλα δύσκολα φαίνονται, και ακόμα δυσκολότερα φαίνεται το τερατώδες στη σύλληψη και μακάριο στην εφαρμογή του σχέδιο των ρωσόδουλων για το σαμποτάρισμα με χίλιους τρόπους των δημόσιων έργων με τυπικά προσχήματα, γραφειοκρατικές προβοκάτσιες, σκανδαλολογία και πληρωμένες ψευτοικολογικές ακροβατικές παραστάσεις.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΒΔΕΛΛΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

‘Ετσι λοιπόν παράγεται μοιραία συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ορθοδοξία ή Εθνική Συνίδηση;
- Ο Παπανδρέου ανοίγει το δρόμο στους 4
- Γιατί σπάει το φασιστικό εμπάργκο στη Δημ. της Μακεδονίας
- Η Ρωσία ξεσκεπάζεται στα 12 μίλια
- Η αιτία της αναστολής της διώξης για την ΑΓΕΤ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

- Στο επόμενο φύλλο θα έχουμε άρθρο για το ζήτημα των ΤΕΙ και τον αγώνα ανωτατοποίησης που υποκινούν οι Λαλιώτης-Γ. Παπανδρέου για να διαλύσουν κάθε υγεία και ενότητα στη φοιτητική μάζα και να αποδιοργανώσουν όλη την Παιδεία.
- Στο προηγούμενο φύλλο στο κύριο άρθρο για τους “4” έλειψαν τρεις σειρές στο κάτω μέρος της πρώτης σελίδας. Αυτό μας διέφυγε στην πρώτη μας εφημερίδα που εκδώσαμε εμείς εν μέρει με δικά μας μέσα.
- Σας παρακαλούμε με την ευκαιρία των γιορτών, που οι δυνατότητές σας συχνά είναι μεγαλύτερες, να βοηθήσετε οικονομικά τη Νέα Ανατολή και την ΟΑΚΚΕ στέλνοντας τις συνδρομές σας ή πρόσθετη οικονομική ενίσχυση στον Κ. Λιακόπουλο-Χαλκοκονδύλη 35, ΤΚ 104 32, ή στο λογαριασμό της Εθνικής Τράπεζας 160/762367-40.

Η ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Δεν έχουν περάσει πολλοί μήνες από τότε που γράψαμε ότι στη Δημοκρατία της Μακεδονίας κάτι κακό συμβαίνει. Προς το τέλος του καλοκαιριού υπήρχαν μερικά ενδεικτικά μηνύματα που μας οδηγούσαν σ' ένα τέτοιο συμπέρασμα, παρά τις επιφυλάξεις που διατυπώναμε για το τελικό αποτέλεσμα και την έκβαση της πάλης να απορροφηθεί η χώρα αυτή στο “ορθόδοξο τόξο”.

ΤΟ ΕΜΠΑΡΓΚΟ ΣΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

Τα μηνύματα αυτά όσο περνάει ο καιρός πυκνώνουν. Τελευταία είναι κοινή η διαπίστωση όσων παρακολουθούν τα πράγματα από κοντά ότι το φασιστικό εμπάργκο, για παράδειγμα, έχει γίνει διάτρητο, παρά το γεγονός ότι δεν έχει καταργηθεί. Κι αυτό έχει επιτευχθεί είτε μέσω Βουλγαρίας είτε άμεσα μέσω της Ελλάδας, περνώντας με το χαρακτηρισμό της “ανθρωπιστικής

βοήθειας”.

Τα χερσαία φορτία πετρελαίου, δηλαδή, περνάνε τα ελληνοβουλγαρικά σύνορα στον Προμαχώνα Σερρών με δήθεν προορισμό ευρωπαϊκές χώρες και, μόλις μπαίνουν στη Βουλγαρία, στρίβουν αριστερά για το Πετρίτσι και από κει διανύουν τα ελάχιστα χιλιόμετρα που απομένουν ως τη Δημ. της Μακεδονίας, όπου βρίσκεται κι ο τελικός αποδέκτης.

Η ελληνική κυβέρνηση, επομένως

(που δε φημίζεται για την καλοσύνη της), του ρωσόδουλου Παπανδρέου σπάει συνειδητά το εμπάργκο που η ίδια με τόση ωμότητα επέβαλε, μέσω Βουλγαρίας, γιατί μέσω αυτής είναι που θα απορροφηθεί η Μακεδονία στο “ορθόδοξο τόξο”. Ο Παπανδρέου συνειδητά “χαρίζει πόντους” στη Βουλγαρία να παιέσει το παιχνίδι του φίλου των Μακεδόνων. Τελευταία μάλιστα αποκαλύφθηκε η εξής περίπτωση. Ενώ οι ελλη-

νικές τελωνειακές αρχές δεν

ΝΑ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

αυτός ο προϋπολογισμός βδέλλα, που απομιζά ζεστό χρήμα-αίμα από την παραγωγική διαδικασία για να πληρώσει τον παρασιτισμό, τον πόλεμο και κυρίως την εθνική υπερδύναμη. Οι δαπάνες ενός τέτοιου προϋπολογισμού προσδιορίζουν και τα έσοδά του. Τα έσοδα του βγαίνουν από το ξεζούμισμα πρώτα και κύρια των ίδιων των παραγωγών, των εργατών, από όπου αυτός ο προϋπολογισμός αντλεί τα περισσότερα έσοδά του, δηλαδή από την άμεση και έμμεση φορολόγηση τους. Είναι αυτοί που δίνουν το μεγαλύτερο κομμάτι και μετά έρχεται η μικροαστική, η μεσαία αστική και η μεγαλοαστική τάξη. Όσο για τους συστηματικούς φοροφυγάδες αστούς, αυτοί ζούνε από τη διαφθορά των εφοριακών, ενώ ο μεγάλος, ο θεσμικός φοροφυγάδας, η πλούσια αγροτιά, η αδηφάγα και διεφθαρμένη συνεχίζει να συσσωρεύει αλώβητη εσκικές επιδοτήσεις και υπερεργασία του πάμφην εποχιακού αγροτικού προλεταριάτου.

Και δε φτάνει αυτή η αδικία. Με όλη του τη δύναμη αυτός ο προϋπολογισμός, όπως και οι προηγούμενοι, πέφτει με όλο του το βάρος πάνω στο δημόσιο υπάλληλο. Και δε μιλάμε εδώ για τον υπάλληλο και εργάτη των ΔΕΚΟ, που είναι συνήθως μισθιόφορος του ρωσόφιλου γραφειοκρατικού στρατού και έχει σαν αποστολή να μην αφήσει ποτέ τις ΔΕΚΟ να περάσουν στην ιδιοκτησία των δυτικόφιλων τμημάτων τις αστικές τάξεις ή απευθείας στο δυτικό ιμπεριαλισμό. Αυτός είναι σαφώς η γηγετική δύναμη της εργατικής και υπαλληλικής αριστοκρατίας. Ούτε μιλάμε βέβαια για τους υπαλλήλους που πληρώνονται καλά για να μην εξαγοράζονται με αποτέλεσμα να εξαγοράζονται πιο ακριβά, όπως οι εφοριακοί, ούτε μιλάμε, τέλος, για το μοναδικό εκτεταμένο, αν και δύστροπο, στρατό που διαθέτουν οι ρωσόδουλοι στο δημόσιο στην πάλη τους για την κρατική κυριαρχία, τους διαποτισμένους από μεγαλοϊδεατισμό καθηγητές.

Ο σημερινός "ρώσος" υπουργός Παιδείας ήδη φούσκωσε το κονδύλι για την παιδεία πιο πολύ από όλα τα άλλα μόνο και μόνο για να δεθεί περισσότερο με αυτό το στρατό, δίνοντας μεγαλύτερα επιδόματα.

Εδώ μιλάμε για τη δημοσιοϋπαλληλική μάζα των εκατοντάδων χιλιάδων του 3+3 (+0,7% διορθωτικό), που αντιστοιχεί στην ουσία με μείωση του πραγματικού μισθού κατά 2%, αν ο πληθωρισμός κινθεί γύρο στο 9%.

Πρόκειται εδώ για το σκανδαλόδες ζήτημα να φορολογείται αυτή η μάζα με επιπλέον αύξηση των ασφαλιστικών της εισφορών κατά 1,8%. Δηλαδή το 2% της μείωσης του μισθού να γίνεται 4%, ενώ ήδη ένα μεγάλο μέρος των άμεσων φόρων το πληρώνουν αυτοί ακριβώς οι δημόσιοι υπάλληλοι των 140.000 το μήνα.

Βέβαια, για τους δημόσιους αυτούς υπαλλήλους που είναι έξω από τα κλειδιά της κρατικής εξουσίας δεν ενδιαφέρεται ούτε το συνδικάτο τους, η ΑΔΕΔΥ, που τους πουλάει και τους ειρωνεύεται κάθε χρονιά με τις 24ωρες ψευτοαπεργίες, ενώ οι δυτικόφιλοι φίλελευθεροί, και πρώτα-πρώτα η ίδια η ΕΟΚ, δίνουν διαρκώς συμβουλές για τη μείωση των μισθών τους, προσφέροντας απέραντη ηδονή στους σοσιαλφασίστες τύπου ψευτοΚΚΕ και ΠΟΛΑ.

Αυτοί πάνονται από το ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι σε ένα μεγάλο μέρος τους είναι άχρηστοι βάρος στη διοικητική μηχανή του κράτους, ενώ πραγματικά αποτελούν θύματα και θύτες ταυτόχρονα της ρουσφετολογικής

κομματοκρατίας. Όμως, αν ψάξει κανείς βαθύτερα θα βρει ότι αυτή η "πλεονασματική υπαλληλία" είναι ένα ευνοημένο τμήμα του άνεργου πληθυσμού που επιδοτείται κάπως ικανοποιητικά και εφ' όρους ζωής. Αν αυτό το τμήμα των καλυμμένων ανέργων δεν υπήρχε, τότε ο δύκος του εφεδρικού στρατού των ανέργων, η οικονομική εξαθλίωση του στο γενικό επίπεδο του μεροκάματος θα ήταν πολύ μεγαλύτερη. Τα ίδια ισχύουν για τους πιο καταραμένους από τους καταραμένους, για τους συνταξιούχους, που ενάντια τους διαπράττεται η μεγαλύτερη κτηνωδία, καθώς η οικονομική βία που τους ασκείται τους βρίσκει πραγματικά ανοχύρωτους.

Έτσι, από καθαρά οικονομική αλλά και από πολιτική άποψη δεν υπάρχει καμία προοδευτική πλευρά στην εξαθλίωση της υπαλληλίας. Πρόσδος είναι μόνο να βρει παραγωγικό ρόλο η υπαλληλία και όχι να πέσει στο έσοχα της εξαθλίωσης. Ειδικά μάλιστα για το δημόσιο υπάλληλο στην Ελλάδα, η υλική εξαθλίωση ανοίγει το δρόμο στη μεγαλύτερη εξάρτησή του από τους αστικούς κομματικούς στρατούς και στην ίδια την ηθική και πολιτική του εξαθλίωση. Όσο για τους συνταξιούχους, αυτοί είναι εδώ και χρόνια στα χέρια του πιο σκληρού σοσιαλφασισμού και ευκολότερα από όλους επιπρέπει από τον ανατολικό τύπου.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΙΑ

Να λοιπόν πόσο στενόκεφαλοι είναι οι Ευρωπαίοι υπεριαλιστές και πόσο λίγο καταλαβαίνουν την ελληνική πολιτική και οικονομική πραγματικότητα, καθώς τυφλώνονται από την "ραντιέρικη" αντίληψη τους, όταν εξυμούν την πολιτική της περιστολής των κρατικών δαπανών γενικά και αόριστα και χαιρετίζουν τον προϋπολογισμό που σκαρώνουν οι ρωσόδουλοι. Να πώς δουλεύουν γι' αυτούς και για τους χειρότερους σοβινιστές, όταν κάνουν υποδείξεις για μείωση του μεροκάματού των εργατών και των υπαλλήλων, συγκεντρώνοντας πάνω τους όλη τη δίκαιη οργή τους.

Οι ευρωπαίοι υπεριαλιστές είναι απέναντι στον ελληνικό προϋπολογισμό και το αντίστοιχο πρόγραμμα συγκλισης τόσο ηλιθίοι όσο είναι γενικά απέναντι σε όλο το ζήτημα της ευρωπαϊκής ένωσης, νομίζοντας ότι οι οικονομικοί δείχτες μπορούν να ενώσουν κράτη και παρόντας την επιθετικής εξωτερικής αγοράς; Τι άλλο σημαίνει ο περιορισμός των εξόδων του προϋπολογισμού μέσα από τη μείωση των επενδύσεων και από το δυνάμωμα της οικονομικής εξαθλίωσης του λαού, δηλαδή μέσα από το παραπέρα τοπικής πολιτικής προστασίας της διαφοράς μεταξύ της στρατηγικής και της περιφερειακής επιθετικής εξωτερικής πολιτικής.

Όπως στη Βοσνία, έτσι και εδώ η Ευρώπη αντιδρά στην επίθεση με το φόρτωμα του βάρους της στα θύματα της επίθεσης. Όπως στη Βοσνία η μέθοδος αντιμετώπισης των εισβολέων είναι ο διαμελισμός και όπως η αντιμετώπιση της εθνικής εκιακάθρισης γίνεται με τη συνταγματική νομιμοποίησή της, έτσι και στην Ελλάδα η μέθοδος αντιμετώπισης της βαθιάς πολιτικού οικονομικής κρίσης είναι το βάθιαμά της. Γιατί τι άλλο σημαίνει ο περιορισμός των εξόδων του προϋπολογισμού μέσα από τη μείωση των επενδύσεων και από το δυνάμωμα της οικονομικής εξαθλίωσης του λαού, δηλαδή μέσα από το παραπέρα τοπικής πολιτικής εξωτερικής αγοράς; Τι άλλο σημαίνει η ελληνική οικονομία σε όλα τα επίπεδα στο διεθνή ανταγωνισμό, λες και πρόκειται για μια χώρα σαν τις άλλες; Πώς μια χώρα που βρίσκεται σχεδόν σε πόλεμο θα μπορούσε να επιζήσει σε αυτόν τον ανταγωνισμό δίχως ένα πραγματικά πολεμικό πρόγραμμα της πιο έντονης κρατικής παρέμβασης που θα καθαρίσει την κόπρο του Αυγεία από το δρόμο του βιομηχανικού και διοικητικού εκσυγχρονισμού στο κράτος και στην οικονομία; Είναι φανερό ότι χρειάζεται ένα αλλο οικονομικής πολιτικής ή, τουλάχιστον, μια επανάσταση μέσα σ' αυτό το κράτος που θα τσακίσει τον παρασιτισμό και σοβινιστικό χαρακτήρα του.

Αλλά τέτοιες επαναστάσεις ούτε τις φαντάζονται ούτε τις τολμούν ούτε τις θέλουν οι Ευρωπαίοι αστοί. Τέτοιες επαναστάσεις μπορούν να τις κάνουν μόνο οι λαοί.

Έτσι, λοιπόν, με τις οικονομικές προτροπές και τα πακέτα τους δυναμώνουν το πιο τραμπούκικο, το πιο

παρασιτικό και το πιο ρωσόδουλο τμήμα της ελληνικής άρχουσας τάξης, ενώ εισπράττουν αυτοί και όχι οι βαθιοί υπαίτιοι της ανώμαλης αυτής κατάστασης όλη τη λαϊκή οργή.

Όμως τίποτα δε μένει αναλλοίωτο, και ακόμα περισσότερο οι αρρώστιες που δε βρίσκονται αντίσταση.

Ο υπουργός Παπαδόπουλος κατάφερε να μειώσει το πρωτογενές έλλειμμα του προϋπολογισμού το '95, γιατί μειώθηκε κατά 450 δισ. δραχμές το ποσό που πήγε σε επενδύσεις το '93 και το '94 σε σχέση με τις προβλέψεις των δύο προϋπολογισμών.

Οι αριθμοί πήγαν καλύτερα για τις χώρας. Αν ποτέ τύχει τα νούμερα που βάζει το Μάστριχτ για τη σύγκλιση να επιτευχθούν, η Ελλάδα θα βρίσκεται στην πραγματικότητα ακόμα πιο μακριά από την Ευρώπη και οι ρωσόδουλοι. Θα πρέπει να γίνει καθαρό στις μάζες ότι δεν είναι το Μάστριχτ που φέρνει την πείνα, αλλά η αντιμάστριχτ και αντιλαϊκή πολιτική των ρωσόδουλων προβοκατόρων. Αντίθετα από το αντιΕΟΚΙκό παραλήρημα της ηγεσίας του ψευτοΚΚΕ και της ΠΟΛΑ, η αιχμή των παλλαϊκών αιτημάτων ενάντια στην πολιτική της πείνας πρέπει να αποτελείται από τρία σημεία.

ποχύδερμη Δύση. Όπως κι εκεί, έτσι κι εδώ οι δυτικοί υπεριαλιστές μπορούν να είναι χρήσιμοι μόνο αν κανείς πάψει να στηρίζεται σε αυτούς, αλλά απλά αξιοποιεί τις δικές τους αυθόρυμπτες αντιθέσεις στην ανατολικού τ

50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 1944

Ενάντια στο δεξιό και αριστερό οπορτουνισμό

Συμπληρώνονται φέτος 50 χρόνια από την ένοπλη επέμβαση του εγγλέζικου ιμπεριαλισμού, το Δεκέμβρη του '44, στη χώρα μας.

Με αφορμή αυτή την επέτειο, οι "ορθόδοξες" πολιτικές δυνάμεις θυμήθηκαν ξαφνικά την "ηρωϊκή αντίσταση του λαού" για να προπαγανδίσουν την αντευρωπαϊκή τους στρατηγική. Και βέβαια δε θα μπορούσε να απουσιάσει και ο... μαίντανός απ' αυτή την κινητοποίηση των αντιδραστικών δυνάμεων.

Έτσι, για πρώτη φορά όλο το νέου τύπου τροτσικιστικό και φιλοράσικο συνοιδήλευμα, οι διαρρήχτες του ΜΑΚΚΕ, το ΚΚΕμ-λ, το ΝΑΡ, το ΕΚΚΕ και η ΣΑΚΕ συνδιοργανώνουν συγκέντρωση για να τιμηθεί η "αντίσταση του Δεκέμβρη".

Η πλατφόρμα τους είναι απλή: Κάτω ο Εγγλέζοι και γενικότερα ο Δυτικός ιμπεριαλισμός, που από την ένοπλη επέμβαση του '44 ως τα τώρα κρατάει την εξουσία στη χώρα.

Σ' αυτό το άρθρο δε θα ασχοληθούμε με τις αλλαγές που έγιναν στη διάρκεια αυτών των 50 χρόνων στους στρατηγικούς προσανατολισμούς και στις ανακατατάξεις στο μπλοκ των κυρίαρχων αστικών δυνάμεων στο εσωτερικό της χώρας. Απλά θέλουμε να σημειώσουμε πως ο παλιός τροτσικισμός, χτυπώντας τις ενδιάμεσες δυνάμεις, γινόταν πάντα η εμπροσθοφυλακή του κύριου εχθρού. Η ανάδειξη του γερμανικού ναζισμού μέσα από το ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο σαν του κύριου εχθρού της ανθρωπότητας έδωσε τη δυνατότητα της συγκρότησης του παγκόσμιου αντιφασιστικού μετώπου για την ανατροπή του. Τα άλλα ιμπεριαλιστικά κράτη της Ευρώπης, ανάμεσά τους και η Αγγλία, καθώς και η Αμερική, πέρασαν στις ενδιάμεσες δυνάμεις, σ' αυτό που ο Στάλιν έλεγε «αντικειμενικά ειρηνόφιλες δυνάμεις».

Ο παλιός τροτσικισμός χτύπησε το αντιφασιστικό μέτωπο στο όνομα μιας δήθεν "καθαρής" αριστερής αντιμπριαλιστικής γραμμής.

Αυτή η γραμμή στην Ελλάδα φάνηκε να δικαιώνεται το Δεκέμβρη του '44, όταν ένας από τους συμμάχους της αντιφασιστικής συμμαχίας ματοκυλάει και καταλαμβάνει μια χώρα.

Αυτή η φαινομενική δικαίωση του τροτσικισμού δίνει σήμερα το "δικαίωμα" στους αντευρωπαίους - αντικαπιταλιστές, στους νέους τύπου τροτσικιστές να παρουσιάζονται σα συνεπείς αριστεροί υπερεπαναστάτες, σα γνήσιοι απόγονοι του... Βελούχιώτη και του Πετσόπουλου.

Ας δούμε όμως μέσα από τα γεγονότα κατά πόσο δικαιώνεται η γραμμή του τροτσικισμού. Το κίνημα της εθνικής αντίστασης στην Ελλάδα, καθώς και σε όλες τις επιμέρους χώρες, αναπτύχθηκε κάτω από τους ιδιαίτερα ευνοϊκούς συσχετισμούς που διαμόρφωσε η μεγάλη αντιφασιστική συμμαχία.

Το ΚΚΕ μέσα από το ΕΑΜ, κάτω απ' αυτούς τους ευνοϊκούς όρους, κατόρθωσε να συσπειρώσει την τεράστια πλειοψηφία του λαού μας και να αναδειχθεί, εξαιτίας των ταλαντεύσεων και των προδοσιών της αστικής τάξης, σαν η αναμφισβήτητη ηγεμονική δύναμη του αντιχιτλερικού αγώνα. Και αυτό σε μια χώρα που η αστική τάξη αντιστάθηκε στον άξονα, στο Αλβανικό μέτωπο και στην εισβολή των Γερμανών, αλλά και στη συνέχεια με τη φυγή της στο Κάιρο μπήκε στον συμμαχικό αγώνα. Αυτή ήταν μια ιδιαίτερη εσωτερική συνθήκη που υποχρέωντες το Κόμμα στη συγκρότηση του ενιαίου εθνικού πατέλευθερωτικού μετώπου για την κινητοποίηση

λων των δυνάμεων για τη συντριβή του καταχτητή και των εθνοπροδοτών.

Κάτω απ' αυτή τη διεθνή και εσωτερική γραμμή άλλαξαν οι συσχετισμοί στη διάρκεια της Κατοχής υπέρ του κινήματος, και μ' αυτή τη γραμμή, κόντρα σ' αυτούς που φώναζαν ενάντια στο αντιφασιστικό μέτωπο, έφτασε το προλεταριάτο σε απόσταση αναπονής από την εξουσία το Δεκέμβρη του '44.

Όμως το κόμμα δεν είχε ζεκαθαρίσει με το δεξιό οπορτουνισμό μέσα στις γραμμές του. Και χωρίς αυτή τη βασική προϋπόθεση, την Ελλάδα. Το ΚΚΕ δεν μπορεί να δει έγκαιρα το νέο κύριο εχθρό που διαμορφωνόταν γρήγορα μετά την υποχρόηση των Γερμανών από την Ελλάδα και να ετοιμαστεί για τη σύγκρουση.

Αντίθετα: Το Μάη του '44 υπογράφει τη συμφωνία του Λιβάνου,

με την οποία σχηματίζεται κυβέρνηση "εθνικής ενότητας" με πρωθυπουργό το Γ. Παπανδρέου.

Η αντιφασιστική συμμαχία ήταν μια συμμαχία της ΕΣΣΔ με τις ιμπεριαλιστικές χώρες Αγγλία και Αμερική. Αυτή η συμμαχία στρεφόταν ενάντια στο γερμανικό ιμπεριαλισμό, σαν το πιο επικίνδυνο γέννημα του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού. Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός δεν ήταν το απόσπασμα του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού ενάντια στην ΕΣΣΔ, στους λαούς και τα έθνη. Ήταν μια συγκεκριμένη ιμπριαλιστική δύναμη, που μέσα στον παγκόσμιο ανταγωνισμό με την εξαπλωση του πολέμου ήθελε να καταλάβει και τις άλλες μεγάλες ιμπεριαλιστικές χώρες. Αυτό έκανε το Στάλιν να πει πως «Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος ενάντια στα κράτη του Αξονα πήρε από την πρώτη μέρα χαρακτήρα πολέμου αντιφασιστικού απελευθερωτικού...» (Βοήθημα για την ιστορία του ΚΚΕ, σελ. 190).

Αυτό καθόρισε και την Αγγλία σαν αντικειμενικά ειρηνόφιλη και αντιφασιστική δύναμη στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

Αυτό είναι **το ένα** βασικό ζήτημα που ζεκαθάρισε το Κόμμα και το παγκόσμιο κίνημα στην πάλη με τον τροτσικισμό.

Το άλλο όμως είναι το "μετά". Τί θα γίνει δηλαδή μετά το τέλος του πολέμου. Εδώ έμπαινε το ζήτημα της πολιτικής εξουσίας σε κάθε χώρα.

Στην Ελλάδα στη διάρκεια της γερμανικής κατοχής είχαμε ουσιαστικά δύο εξουσίες: Το ΕΑΜ με την ΠΕΕΑ, που τη συγκρότησε σαν κυβέρνηση στην Ελλάδα, και την κυβέρνηση του Καίρου κάτω από την προστασία των Εγγλέζων.

Ποιος από τους δύο;

Το Κόμμα σωστά έβαλε τη γραμμή της κυβέρνησης της εθνικής ενότητας, ακριβώς γιατί και οι δύο κυβερνήσεις δρούσαν μέσα στα πλαίσια της παγκόσμιας αντιφασιστικής συμμαχίας.

Όμως εδώ μπαίνει το ζήτημα του δεξιού οπορτουνισμού, πάνω στους όρους δηλαδή της κυβέρνησης της εθνικής ενότητας.

Το ΚΚΕ εκείνη την περίοδο έπεισε σε σοβαρά οπορτουνιστικά λάθη δεξιού χαρακτήρα, υποταγής στον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό. Λάθη που αφορούσαν τους όρους και το πρόγραμμα αυτής της κυβέρνησης και που χαρακτήριστηκαν από το ίδιο το κόμμα και το Ζαχαριάδη σαν προδοσία.

«Πολιτικά το ΚΚΕ και η καθοδήγησή του δεν μπόρεσε να δόσει σωστή κατεύθυνση και προσανατολισμό στο παλαιότατο εαμικό κίνημα. Σαν αποτέλεσμα της πολιτικής σύγχυσης που επικρατούσε στην καθοδήγηση του ΚΚΕ, το απελευθερωτικό μας κίνημα και το ένοπλο τμήμα του λαού, ο ΕΛΑΣ, ουσιαστικά πολιτικά και στρατιωτικά που ποτέ δεν ήταν στη συγκρότηση της Μεσόγειος. Τον κοινό συμμαχικό αγώνα να ενάντια στο χιτλερικό φασισμό η

καθοδήγηση του ΚΚΕ ουσιαστικά τον κατάλαβε σαν ανεπιφύλακτη υποστήριξη όχι της κοινής συμμαχικής υπόθεσης, μα της αγγλικής πολιτικής και των αγγλικών ιμπεριαλιστών στη Μεσόγειο και στην Ευρώπη.

Ο εγγλέζικος ιμπεριαλισμός ήθελε με κάθε θυσία, μετά την απελευθέρωση, την Ελλάδα. Το ΚΚΕ δεν μπορεί να δει έγκαιρα το νέο κύριο εχθρό που διαμορφωνόταν γρήγορα μετά την υποχρόηση των Γερμανών από την Ελλάδα και να ετοιμαστεί για την ιστορία του ΚΚΕ, σελ. 212).

Ο εγγλέζικος ιμπεριαλισμός ήθελε με κάθε θυσία, μετά την απελευθέρωση, την Ελλάδα. Το ΚΚΕ δεν μπορεί να δει έγκαιρα το νέο κύριο εχθρό που διαμορφωνόταν γρήγορα μετά την υποχρόηση των Γερμανών από την Ελλάδα και να ετοιμαστεί για τη σύγκρουση.

Αντίθετα: Το Μάη του '44 υπογράφει τη συμφωνία του Λιβάνου,

με την οποία σχηματίζεται κυβέρνηση "εθνικής ενότητας" με πρωθυπουργό το Γ. Παπανδρέου.

Η συμφωνία αυτή δεν ανταποκρίνεται στο συχετισμό των δυνάμεων που ήταν συντριπτικός υπέρ του κινήματος, και η αντιπροσωπεία του ΚΚΕ κάνει σοβαρότατες παραχωρήσεις φτάνοντας στο σημείο να στείλει γράμμα στον Τσάρο τις Επαναστατικές Αντιρρήσεις του, μα θα πειθαρχούσε. Αυτό είναι το τερατώδικο λάθος.

Αποτέλεσε συνέχεια και προέκταση της εθνικιστικής κληρονομιάς από την πρώτη κατοχή.. Είναι φανερό ότι, αν οι σύμμαχοι μας επέμεναν να πάρουμε θέση υπέρ της καταληγησης της Β. Ηπείρου και δεν κατορθώναμε να τους μεταπείσουμε, θα 'πρεπε να φτάσουμε στη στρατιωτικές τους δυνάμεις στο περιβόλιο της Τεχεράνης, που έγινε την 1η Δεκέμβρη του 1943.

Είναι χαρακτηριστικό και αναφέρουμε ένα απόσπασμα απ' αυτή

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ Η' ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ;

Δημοσιεύουμε το δεύτερο από μία σειρά τριών άρθρων που έγραψε για τη Νέα Ανατολή ο συνεργάτης μας ιστορικός Λύσανδρος Παπανικολάου για το ρόλο της ορθοδοξίας στα Βαλκάνια και στη χώρα μας.

ΣΛΑΒΟΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΔΥΤΙΚΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Αποτελώντας πραγματικό “κράτος εν κράτει” μέσα στην οθωμανική αυτοκρατορία η ορθόδοξη εκκλησία ήταν επόμενο να βλέπει στην τουρκοκρατία την εγγύηση των προνομίων της. Γι' αυτό υποστήριξε παντού και πάντα τους Τούρκους απέναντι στους δυτικοευρωπαίους αντιπάλους τους, που ήταν και δικοί της εχθροί. Οι ιεράρχες που εξαιρούνταν από τον κανόνα αυτό ήταν σπάνιες περιπτώσεις, που συνέδενταν συνήθως με τις δυτικές δυνάμεις, όπως ο αντάρτης επίσκοπος Τρικάλων Διονύσιος ο Φιλόσοφος (ο επιλεγόμενος από τους αντιδραστικούς “Σκυλόσοφος”) με την καθολική Ισπανία και ο μεγάλος πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις, ο “Λούθηρος της ανατολικής εκκλησίας”, με τις προτεσταντικές χώρες Αγγλία, Ολλανδία και Σουηδία (ο Λούκαρις εγκατέστησε το πρώτο τυπογραφείο στην Ανατολή και μετέφρασε πρώτος το Ευαγγέλιο στη δημοτική, προτού χάσει το 1638 τη θέση του και τη ζωή του κάτω από τα συνδυασμένα πλήγματα των φανατικών ορθοδόξων και των Ιησουΐτων).

Και μόνο όταν η ετοιμόρροπη οθωμανική αυτοκρατορία μπήκε στο μακρύ δρόμο της μεταρροπής της από θεοκρατική ανατολική δεσποτεία σε κοσμικό συγκεντρωτικό κράτος, μόνο τότε ο χριστιανικός (όπως και ο μουσουλμανικός) κλήρος διαχώρισε τη θέση του απ' αυτήν και στράφηκε προς τη νέα, ακόμα πιο αντιδραστική δύναμη που ανέτελε στο βορρά, την τσαρική Ρωσία. Έτσι η ορθόδοξη εκκλησία, δογματικά πιστή στην παράδοση να αφοσιώνεται κάθε φορά στο χειρότερο αφέντη, αφού ακολούθησε πειθήνια τους οσμανίδες σουλτάνους ενάντια στους “άπιστους Φράγκους”, προσήλωσε τη συνέχεια, όταν ακόμα και η σουλτανική Τουρκία άρχισε να ρυπάνει από τον προαιώνιο λήθαργο, στην “ομόθρησκη και ομόδοξη” Ρωσία των τσάρων. Από την εποχή αυτή είναι αδύνατο να αναφερθούμε στην πολιτική του “εκκλησιαστικού κράτους” της τουρκοκρατίας χωρίς να μιλήσουμε για την πολιτική του ρωσικού τσαρισμού στο ανατολικό ζήτημα. Γιατί η εξωτερική πολιτική της τσαρικής Ρωσίας διοχετεύόταν στα Βαλκάνια διαμέσου κυρίων του ορθόδοξου κλήρου και, από το άλλο μέρος, το “κράτος της εκκλησίας” στήριζε τις πολιτικές επιλογές του στη ρωσική προστασία.

Βέβαια, όσο μεσουρανούσε η μεγάλη γαλλική επανάσταση η ελληνορθόδοξη εκκλησία δε ριψοκινδύνευε να θίξει τη “θεόπεμπτη” σουλτανική έξουσία. Τον καιρό μάλιστα του δεύτερου αντιγαλλικού συνασπισμού και της “χριστιανοϊσλαμικής” ρωσοτουρκικής συμμαχίας εναντίον των “κακοποιών, αθέων και απίστων Φραντζέζων”, που αναφέραμε στο προηγούμενο άρθρο, το λεγόμενο οικουμενικό πατριαρχείο εκσφενδόνισε κατακέφαλα στους ραγιάδες, με το χέρι του Πατριάρχη Ιεροσολύμων, την περιβόλτη Πατρική Διαδασκαλία σαν απαραμίλο μνημείο εθελοδουλείας και σκοταδισμού!

Όταν όμως απομακρύνθηκε ο θανάσιμος κίνδυνος που αντιπροσώπευε για δύλες τις “εστεμμένες κεφαλές” -βασιλιάδες, σουλτάνους ή αυτοκράτορες- το μεγάλο επαναστατικό κίνημα του 1789 και ο τσαρισμός, απαλλαγμένος προσωρινά από τον εφιάλτη της ευρωπαϊκής επανάστασης, βάλθηκε να επιβάλει τους “υπερβορείους” αιφετερισμούς του στο ανατολικό ζήτημα, τότε αναζήτησε και βρήκε τον πιο έμπιστο υπηρέτη των σχεδίων του στο χριστιανικό ορθόδοξο κλήρο. «Παραδοσιακή πολιτική της Ρωσίας -έγραψε ο Μαρξ την εποχή του κριμαϊκού πολέμου- ήταν να εξωθεί τους Έλληνες στην εξέγερση και στη συνέχεια να τους εγκαταλείπει στην εκδίκηση του σουλτάνου». Ακόμα και ένας τόσο ρωσόφιλος συγγραφέας σαν τον Ι. Φιλήμονα, τον ιστορικό της Φιλικής Εταιρίας, παραδεχόταν ότι στις ρωσοελληνικές σχέσεις της εποχής του «έπαιξεν επιτηδείως το συμφέρον του δυνατού με το αίμα του αδυνάτου», και ομολογούσε: «Η Ρωσία δεν είχεν ύποτε ιστορίας τας δυνάμεις της τοιαύτας ώστε να μην έχει χρείαν και ξένων ενίστε θυμάτων». Μόλις το «ρωσικό χρυσάφι και η ρωσική επιρροή», άναψαν, σύμφωνα με τον Ένγκελς, την ελληνική εξέγερση του 1821, ο μεγάλος διαφωτιστής και τίμιος δη-

μοκράτης Α. Κοραής έγραψε στο φίλο και μαθητή του Π. Βλαστό:

«Με θλίβει ακόμη και ο λογισμός μη οι καλοί σου P. πραγματεύονται ως επραγματεύοντα έως τώρα οι Ευρωπαίοι τους μαύρους της Αφρικής, μη μας έβαλαν εμπρός να δαμάσουμεν πρώτοι ημείς το θηρίον, δια να δώσωσαν έπειτα εις αυτό την τελευταίαν πληγήν... Μας έβαλαν εμπρός τους ταλαίπωρους, δια να προσδοποίησαν (προ-οδοποιήσωμεν: “δρομολογήσουμε”, θα λέγαμε σήμερα) την πτώσιν ενός θηρίου με την θυσίαν της ζωής τόσων χιλιάδων αθώων και ανόπλων».

Ακόμα και τότε όμως το πατριαρχείο, όπως και ο υψηλός προστάτης του, ο τσαρισμός, δεν επιθυμούσε την ανεξόρτησία της Ελλάδας. Γιατί το “εικλησιαστικό κράτος” ήταν εντελώς ασυμβίβαστο μ' ένα ανεξάρτητο εθνικό κράτος και τα προνόμια, που κάτοι από την τουρκική επικυριαρχία είχαν μετατρέψει την ορθόδοξη εκκλησία σε “κράτος εν κράτει”, θα μαραίνονταν αναπόφευκτα μέσα στα πλαίσια του ενιαίου εθνικού κράτους. Και η εξιδανικευμένη Φιλική Εταιρία δεν ήταν λιγότερο έξην από τους Φαναριώτες και τον κλήρο με την ιδέα του εθνικού συγκεντρωτισμού, όπως παρατηρεί ο Α. Φων Πρόκες-Οστεν, πρεσβευτής στην Αθήνα του Θωναρα και έγκυρος ανατολιστής της σχολής του περιφόρου Γιώργη φων Χάμμερ: «Η ανάστασις της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας ήταν επομένων ο σκοπός της Εταιρίας, βάσισις δ' αυτής ουχί η εθνότης, αλλ' η Εκκλησία και κατά τούτο εγίνοντα και αι κατηχήσεις αυτής».

Δες χρειάζεται συνεπώς να κατηγορήσουμε το πατριαρχείο ότι αφόρισε, για να αποτρέψει σφαγές των χριστιανών, τους ηγετές της Φιλικής Εταιρίας, «ασυνίδητους πράκτορες της αυλής της Πετρούπολης», όπως τους λέει ο Μαρξ στις σημειώσεις του του 1860 πάνω στην ιστορία της Ρουμανίας, που έξεπερασαν από υπερβάλλοντα ζήτιο τις προδιαγραφές της ρωσικής διπλωματίας. Στο κάτω-κάτω, όταν οι περισσότεροι απ' αυτούς αναζητούσαν τη σωτηρία τους στη λιποταξία από το θέατρο του αγώνα, ο υπερσυντηρητικός πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε' έδειξε αυταπάρνηση απέναντι του “ποιμνίου” του, μολονότι ο απαγχονισμός του δεν είχε τίποτα το τραγικότερο από την εκτέλεση οποιουδήποτε αξιωματούχου της Πύλης, πασά ή βεζύρη που είχε υποτέσει στη δυσμένεια του σουλτάνου (ακόμα και ο σείχουλισλάμης, ο ανώτατος μουσουλμάνος ιεροδικαστής, καθαυτρέθηκε και θανατώθηκε, γιατί αρνήθηκε να επικυρώσει το διωγμό αθώων ραγιάδων).

Δεν επιτρέπεται όμως να αποσιωπήσουμε την έμπρακτη αντίθεση της επίσημης εκκλησίας στην απελευθέρωση της Ελλάδας, όταν μάλιστα επιβεβαιώνεται από αδιάβλητους μάρτυρες, όπως ο Φωτάκος, υπασπιστής του Γέρου του Μοριά, που στα απομνημονεύματά του αναφέρει: «Οι κληρικοί φοβούμενοι μήπως η Ελλάς δουλωθή από τους δυτικούς, όχι πολιτικός, αλλά θρησκευτικός πολέμους, απέναντι του “ποιμνίου” του, μολονότι ο απαγχονισμός του δεν είχε τίποτα το τραγικότερο από την εκτέλεση οποιουδήποτε αξιωματούχου της Πύλης, πασά ή βεζύρη που είχε υποτέσει στη δυσμένεια του σουλτάνου (ακόμα και ο σείχουλισλάμης, ο ανώτατος μουσουλμάνος ιεροδικαστής, καθαυτρέθηκε και θανατώθηκε, γιατί αρνήθηκε να επικυρώσει το διωγμό αθώων ραγιάδων)».

Πάνω στη βάση αυτή, όταν η κάμψη της ελληνικής επανάστασης απομάκρυνε την προσπτική της ολικής ανεξάρτησίας, συγκροτήθηκε από τον κλήρο, τους μεγαλοκαπεταναίους και τους κληρικόφρονες που συνορεύουν με τα εδάφη της. Αλλά επειδή ακριβώς το σύστημα της Ευρώπης θα είναι υποτελές της Ρωσίας και τους πολέμους που θα προκύψουν αναπόφευκτα απ' αυτό... Άμα όμως συνομολογούσαμε με κάποια επίσημη δήλωση την υποτέλεια μας, τότε γι' αυτό θα χάνουμε παντοτινά τα δικαιώματα εκείνα και θα προετοιμάζαμε τόσες επαρχίες για να κατακτηθούν από τη Ρωσία την κατάλληλη στιγμή, όσες υποτελείς ηγεμονίες τύχει να ιδρυθούν, ενώ θα της είναι πολύ δύσκολο να βάλει στο χέρι την ελεύθερη και ανεξάρτητη Ελλάδα».

... Δεν αληθεύει λιγότερο ότι η Ρωσία δε γίνεται να δει το συμφέρον της εξασφαλισμένο, με το σκοπό να μπορέσει αργά ή γρήγορα να πραγματοποιήσει τα σχέδια της Αικατερίνης Β', που έχουν γίνει οικογενειακά της σχέδια, παρά με το σύστημα της μετατροπής και της Ελλάδας επίσης σε ηγεμονίες υποταγμένες λίγο-πολύ άμεσα στην προστασία της. Θα φροντίσει επίσης να προσεταιρίσει την Αυστρία παραχωρώντας σ' αυτήν παρόμιο προτεκτοράτο σε μερικές από τις επαρχίες που συνορεύουν με τα εδάφη της. Αλλά επειδή ακριβώς το σύστημα της ηγεμονίων συμφέρει τη Ρωσία, επειδή ακριβώς εκείνοι της ανεξάρτησίας της Ελλάδας δεν είναι του γούστου της, οι υπόλοιπες ευρωπαϊκές δυνάμεις και ιδιαίτερα η Αγγλία δε θα παραδεχθούν αινιανάστασης της ανεξάρτησίας τ

Η αυτοκέφαλη ελληνική εκκλησία στάθηκε το μεγαλύτερο επίτευγμα της βαυαρικής αντιβασιλείας, που κυβέρνησε την Ελλάδα από το 1833 ως την ενηλικώση του Όθωνα το 1835. Ειδικότερα η εκκλησιαστική χειραφέτηση της Ελλάδας από το εξωτερικό οφειλόταν προσωπικά στο σοφό Γ. Λ. φον Μάουρερ, «τον παλιό βασιάρχο σύμβουλο επικρατείας, που έπαιξε ήδη ρόλο σαν ένας από τους αντιβασιλιάδες της Ελλάδας και υπήρξε από τους πρώτους που κατάγγειλαν τους Ράσονες», όπως έγραψε ο Μαρξ στον «Έγκελς» το 1868. Πραγματικά, το αθάνατο έργο του Μάουρερ και των συνεργάτων του Σπ. Τρικούπη και Θ. Φαρμακίδη ξεσήκωσε τις «ερινύες» του ρωσικού κόμματος, με πρώτο και καλύτερο το μεγαλύτερο πολέμαρχο του Εικοσιένα, το Θ. Κολοκοτρώνη, που «είχε ρίψει την σπάθην του και το όνομά του υπέρ της αδιαλλάκτου αντιδράσεως», όπως αναφέρει ο ιστορικός της εποχής, φτάνοντας ως το σημείο να ζητήσει την επέμβαση του τσάρου! Γιατί **αυτοκέφαλη** εκκλησία δε σήμαινε εκκλησία ανεξάρτητη από τους νόμους του κράτους στο οποίο υπάγεται (όπως αφήνει να εννοθεί σήμερα για την αλβανική ορθόδοξη εκκλησία ο συνταγματολόγος κυβερνητικός εκπρόσωπος κ. Βενιζέλος), αλλά μοναδικά εκκλησία ανεξάρτητη από **ένα** εκκλησιαστικά κέντρα, κάτι που στη δυτική Ευρώπη είχε πραγματοποιηθεί από την εποχή της προτεστικής μεταρρύθμισης. Όστε το «αυτοκέφαλον» ήταν απεναντίας αναγκαίος όρος για να πάψει η εκκλησία να αποτελεί ένα είδος ξεχωριστού κράτους, απόλυτα ασυμβίβαστο με το «δυτικού» τύπου «κράτος δικαίου», που ευαγγελίζεται μονότονα στο κ. Ευάγγελος...

Στο μεταξύ οι ρωσόφιλοι κληρικόφρονες ισχυρίζονταν υποκριτικά ότι η εκκλησιαστική ανεξάρτησία της Ελλάδας δεν έπερπετε να αποσπαστεί **αυτοδίκαια** (ipso iure) από το πατριαρχείο, όπως είχε αποσπαστεί και η πολιτική ανεξάρτησίας από το σουλάτον, αλλά να **παραχωρηθεί** από τον πατριάρχη, πράγμα που θα ξανοιγει στο πατριαρχείο απεριόριστες δυνατότητες επέμβασης στις υποθέσεις της ελληνικής εκκλησίας, επομένως και του ελληνικού κράτους. Ο διορισμός έξαφνα των επισκόπων της ελληνικής εκκλησίας από την Κωνσταντινούπολη απειλούσε να επαναφέρει πλάγια την εξαγορά των επισκοπών τους από τον πατριάρχη, που κι ο ίδιος αγόραζε τη θέση του από το μεγάλο βεζύρη, και με τον έμμεσο αυτό τρόπο να αποκαταστήσει στην απελευθερωμένη Ελλάδα το «κράτος της εκκλησίας», που θα ήταν εξαρτημένο από την Πύλη όσο χρειαζόταν για να έχει διαρκώς ανάγκη την προστασία της Ρωσίας. Δεν είχαν άδικο λοιπόν οι αντίπαλοι του «ορθόδοξου» ρωσικού κόμματος που αποκαλούνταν τους σταδόνις τους «οπισθόδορικούς», «εχθρούς της ελευθερίας της Ελλάδος» και «μουζίκους».

Το κόμμα αυτό, που έμβιον του υπήρξε αναντίρρητη η «ρομαντικά εξαγνισμένη» Φιλική Εταιρία («σύστημα ψεύδους και απάτης» θα τη χαρακτήριζε ο φιλελεύθερος ιστορικός Γ. Γερβίνος), προερχόταν από την πιο αντιδραστική φατρία των Φαναριωτών, τη ρωσόφιλη, που κι εκείνη καταγόταν από το «τραπεζούντιακό» κόμμα των πρώτων αιώνων της τουρκοκρατίας. Αφού ανασυγκροτήθηκε στην πολιτικά ανεξάρτητη Ελλάδα με πρόγραμμα την εκκλησιαστική εξάρτηση από την Κωνσταντινούπολη, το ρωσικό κόμμα με τα παρακλάδια του, τις μυστικές οργανώσεις «Φοίνικα», «Φιλορθόδοξο Εταιρία» κ.ά., βάλθηκε να εξαναγκάσει πραξικοπηματικά τον Όθωνα να αποσπαστεί το ορθόδοξο δόγμα, διαφορετικά να παραιτηθεί υπέρ κάποιου ευνοούμενου της Ρωσίας. Αυτός ήταν ο λόγος που το ρωσικό κόμμα συμμετείχε δραστήρια στο πολιτικοστρατιωτικό κίνημα της 3ης Σεπτεμβρίου 1843. Ο Όθωνας όμως προτίμησε να δεχτεί το Σύνταγμα παρά να χάσει το θρόνο του κι έτσι, αντί για τον ορθόδοξο πρίγκιπα που ονειρευόταν η τσαρική Ρωσία, της πρόκυψε αναπάντεχα μια συνταγματική μοναρχία!

«Είναι πασίγνωστο -θα γράψει ο Εγκελς λίγα χρόνια αργότερα- ότι σε όσα κράτη ξεπετάχτηκαν πάνω σε τουρκικό έδαφος κι απόκτησαν ολικά ή μερικά την ανεξαρτησία τους, δημιουργήθηκε αμέσως ένα ισχυρό αντιρωσικό κόμμα». Στην Ελλάδα τέτοιο κόμμα, που αποτελούσε, κατά το Μαρξ, και το πραγματικό **εθνικό** κόμμα της εποχής εκείνης, ήταν τότε το **συνταγματικό** κυρίως ή «αγγλικό» κόμμα, που τους οπαδούς του οι ρωσόφιλοι «ναπαίοι» τους χαρακτήριζαν «ξένους, προδότας, των Άγγλων μαμμόθερπα, εχθρούς της ορθόδοξου θρησκείας». Φυσικά ένας ορθόδοξος μονάρχης στον ελληνικό θρόνο θα γινόταν τυφλό όργανο της εκκλησίας και του τσαρισμού, που ευελπιστούσε να πετύχει μ' αυτόν εκείνο που δεν είχε καταφέρει με το «δεσποτάτο» του Καποδίστρια - να μετατρέψει δηλαδή την Ελλάδα σε «ρωσικό

κυβερνείο» στη Μεσόγειο. Στο μεταξύ όμως ο προστηλυτισμός του Οθωνα στη «μεγάλη ιδέα», που την έβλεπε σαν αντίδοτο του δηλητηριώδους φιλελευθερισμού, θα εξομάλυνε το έδαφος για την προσέγγιση του κόμματος της εκκλησίας με το στέμμα.

Στα ανεξχνίαστα μυστήρια του μεγαλοϊδεατισμού δε θα επιχειρήσουμε τώρα να διεισδύσουμε, γιατί δεν έρουμε πώς θα ξεμπλέξουμε απ' αυτά πριν εξαντλήσουμε το χώρο της εφημερίδας και την υπομονή των αναγνωστών της. Εδώ θα περιοριστούμε να θίξουμε μόνο τις σχέσεις ορθοδοξίας και μεγαλοϊδεατισμού όπως διαμορφώθηκαν μετά την επανάσταση του 1848. Ξέρουμε ότι το κατ' εξοχήν κόμμα της «μεγάλης ιδέας» ήταν το **γαλλικό** ή «εθνικό» κόμμα, το κόμμα του αινιγματικού I. Κωλέτη. Η παρισινή επανάσταση του Φλεβάρη (1848) στέρησε το κόμμα αυτό από το κυριότερο εξωτερικό του στήριγμα -την ιουλιανή μοναρχία (δηλαδή τη γαλλική δυναστεία της Ορλεάνης). Από την άλλη μεριά, η τελική κατάπνιξη της ευρωπαϊκής επανάστασης του 1848-49 από τους δουλοπάροικους του τσάρου είχε μετατρέψει τον τσαρισμό σε «χωροφύλακα της Ευρώπης». Στις συνθήκες αυτές ορθοδοξία και μεγάλη ιδέα συγχωνεύτηκαν γύρω από «το θρονίσκο του καλού μας Όθωνα» (Έγκελς) σ' ένα θρησκευτικά χρωματισμένο μεγαλοϊδεατισμό, όπου τον τόνο έδιναν οι κληρικοφρόνες, και σαν τέτοιος ήταν άρα ξένος με το πνεύμα του Κωλέτη. Γιατί αν ο μεγαλοϊδεατισμός αποτελούσε το ιδεολογικό έμβλημα της «ψευδοσυνταγματικής» μοναρχίας του Όθωνα, η κληρονομική μοναρχία με δοσμένη πια την πολιτική ανεξαρτησία της Ελλάδας από την Πύλη, αντιπροσώπευε το πολιτικό ιδεώδες της ορθόδοξης εκκλησίας. Αυτής της εκκλησίας που **αφόρισε**, «με την χαρακτηριστικήν εις τους καλογήρους ευαγγελικήν μετριοπάθειαν», όπως έγραψε σαρκαστικά ο Ε. Ροΐδης, ελεύθερους στοχαστές σαν το Θ. Καΐρη και τον ίδιο το Ροΐδη. Αυτής της εκκλησίας που «ευλόγησε» την εξέγερση του Παπουλάκου ενάντια στον τηλέγραφο!

Ετσι η Ελλάδα του «γλίθιου Βαυαρού» θα γινόταν ο μοναδικός σύμμαχος του τσαρισμού στον κριμαϊκό πόλεμο. Κι αυτό τη στιγμή που το ρωσικό τελεσίγραφο στην Πύλη απαιτούσε, μεταξύ άλλων, το διορισμό του οικουμενικού πατριάρχη από τον τσάρο! Για την Τουρκία την εποχή εκείνη η κατάργηση του φόρου υποτέλειας του πατριαρχείου στο Ντιβάνι από τις μεταρρυθμίσεις των σουλτάνων προμηνύουσε τον εξοστρακισμό της «σιμωνίας» και την κατεδάφιση του εκκλησιαστικού κράτους και κάθε θεοκρατίας γενικά, κι αυτό ανησυχούσε τον «προστάτη των ορθόδοξων χριστιανών της Ανατολής», τον τσάρο, που δε θα «χε πια ποιον» να «προστατέψει».

Η παντοδύναμη όμως ειρωνεία της ιστορίας, που όλα τα αναποδογύριζε, θέλησε να είναι ο **βασιλισκός**, όπως έιχε χαρακτηρίσει τον Όθωνα ο Α. Κοραής, όχι μόνο **καθολικός**, αλλά και ανίκανος επιπλέον να εξασφαλίσει ορθόδοξο διάδοχο στον ελληνικό θρόνο. Έτσι εξηγούνται οι συνταγματικές ευαισθησίες του ρωσικού κόμματος, που την εποχή του Καποδίστρια αποκαλούσε το Σύνταγμα κοροϊδευτικά «σύντριμα». Έτσι εξηγείται και η συμμετοχή των μετριοπάθων ρωσόφιλων στην έξωση του Όθωνα. Και πάλι όμως η ιστορία τους ειρωνεύτηκε σκληρά: αντί για τον υποψήφιο του τσάρου, τον ορθόδοξο πρίγκιπα του Λάιχτεμπεργκ, ο ελληνικός λαός έγραψε στα παλιά του τα παπούτσια τις συμφωνίες και τα πρωτόκολλα των τριών «Προστατίων Δυνάμεων» και στο θρόνο του καθολικού Όθωνα ανέβασε τελικά έναν **προτεσταντή** ή ειρωνεύτηκε της ιστορίας είναι ωστόσο ανεξάντητη, και η αστικοποιημένη αγγλόφιλη μοναρχία του Γεωργίου Α', που είχε απαρνηθεί τη «μεγάλη ιδέα», θα χάριζε επιτέλους στην Ελλάδα τον από μακρού αναμενόμενο πρώτο ορθόδοξο μονάρχη της, το «δούκα της Σπάρτης» (!) και επίδιο «διάδοχο των Παλαιοίσλογων» Κωνσταντίνο Α' τον Πορφυρόγεννητο, τον επιλεγόμενο και «ΙΒ» (δωδέκατο). Οι χαρόμονες συνέπειες του ευτυχούς γεγονότος είναι τόσο γνωστές, ώστε κρίνουμε άσκοπο να τις υπενθυμίσουμε. Φτάσαμε άλλωστε αισιώς στο τέλος του άρθρου και στο κατώφλι του αιώνα μας, στο κατώφλι της σύγχρονης εποχής, και το κατώφλι αυτό ο χώρος δε μας επιτρέπει προς το παρόν να το διαβούμε.

Πέρα απ' αυτό, το σημαντικότερο είναι -κατά τη γνώμη μας- η θέση που έχει πάρει η πολιτική ηγεσία της χώρας στο κεντρικό ζήτημα που απασχολεί σήμερα όλη την Ευρώπη και είναι το σημείο-κλειδί και το κριτήριο αν κλίνει κανείς προς το στρατόπεδο της δημοκρατίας ή προ

ΙΠΑΚ: Η ΡΩΣΙΑ ΒΑΖΕΙ ΠΟΔΙ ΣΤΟΝ ΠΕΡΣΙΚΟ

Όταν πριν τέσσερα χρόνια η αμερικανική υπερδύναμη κατέβαζε την ακατανίκητη αρμάδα της στον Περσικό για να απελευθερώσει το Κουβέιτ, γράφαμε πως αυτή η αρμάδα θα «τίναξε την ελιά, αλλά τον καρπό θα τον μάζευε η Ρωσία». Λέγοντας «καρπό» εννοούσαμε το Ιράκ.

Η Ρωσία έπαιξε στον Περσικό μια αριστουργηματική παρτίδα μέσα στα πλαίσια της στρατηγικής της φαινομενικής αναδίπλωσης, που τότε, επί Γκορμπατσόφ, βρίσκοταν στο πιο κρίσιμο σημείο της.

Θυμόμαστε πως η Ρωσία υποστήριξε πρακτικά τις ΗΠΑ στην αντιρακική εκστρατεία, αλλά εμφανίζόταν διαρκώς σαν να το έκανε αυτό ενάντια στη θέλησή της, έτσι ώστε να διατηρεί διαρκώς την επαφή με τη Βαγδάτη, και μάλιστα να δυναμώνει εκεί την επιρροή της στο λαό και την άρχουσα τάξη. Την ίδια ώρα πάλι στάση κράτησε στη συνέχεια και στο ζήτημα του εμπάργκο. Φαινόταν πάντα να διαφωνεί με αυτό, αλλά ποτέ δεν εμπόδισε τις ΗΠΑ και γενικά τους δυτικούς να το συνεχίσουν. Το ίδιο έκανε η Ρωσία και με την πολιτική ελέγχου των εξοπλισμών του Ιράκ, το ίδιο και με την πολιτική διαμελισμού και επέμβασης στα εσωτερικά του Ιράκ μέσω της προστασίας των Κούρδων που επέβαλαν οι ΗΠΑ.

Το μόνο βέτο που έβαλαν στους Αμερικάνους οι ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές όλη αυτή την περίοδο ήταν τη στιγμή της ιρακινής στρατιωτικής συντριβής, όταν ο Μπους, επικεφαλής όλης της αντιρακικής συμμαχίας, θέλησε να βαδίσει ενάντια στη Βαγδάτη και να διαλύσει το καθεστώς Σαντάμ, που ήταν η λογική και αναπόφευκτη συνέπεια αυτού του πολέμου.

Χάρη σ' αυτό το βέτο διατηρήθηκε στην εξουσία ένας εξαθλιωμένος και αδύναμος Σαντάμ, ένας Σαντάμ δίχως απόλυτη κυριαρχία μέσα στη χώρα του, δίχως πετρέλαιο που να μπορεί να εξαχθεί, δίχως καλά εξοπλισμένο στρατό, δίχως τίποτα. Η δύναμή του ήταν ένα σώμα στρατιωτών-πραϊτωριανών, ένα ευρύτατο δίκτυο χαφιέδων και μια καλή και ανέπαφη υπηρεσία βασανιστηρίων που αρκούσε για να κρατήσει στη σιωπή τον ιρακινό λαό.

Ο προστάτης αυτού του Σαντάμ ολόκληρη την περίοδο που αναφέρουμε ήταν η Ρωσία, που εδώ και λίγο καιρό ηγεμονεύει πάνω σ' αυτόν τον πρώην περήφανο τοπικό τραμπούκο με τον ίδιο τρόπο που ηγεμονεύει πάνω στο γείτονά μας επίσης θλιβερό τραμπούκο Μιλόσεβιτς.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου περίεργο που το Ιράκ, υπακούοντας ανοιχτά στις ρωσικές προτροπές και τιμώντας τη διαμεσολάβηση του Κοζίρεφ, αποφάσισε στις 10 του Νοέμβρη να αναγνωρίσει το Κουβέιτ και τα σύνορά του.

Ασφαλώς αυτή η αναγνώριση, ακόμα και αν είναι αμφίβολη η πρακτική σημασία της μιας και το

καθεστώς Σαντάμ δε φημίζεται για την αξιοπιστία του, είναι μια τεράστια ταπείνωση για τον ιρακινό σοβινισμό, που δεν αναγνώριζε το ανεξάρτητο κράτος που λέγεται Κουβέιτ επί 43 ολόκληρα χρόνια μετά την ίδρυσή του.

Αμέσως μετά από αυτό το βήμα του Ιράκ, η Ρωσία μαζί με τη σύμμαχό της σοσιαλφασιστική Κίνα κάλεσαν τα υπόλοιπα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ να προχωρήσουν σταδιακά στην άρση του εμπάργκο στο Ιράκ. Οι δυτικοί δε δέχτηκαν αυτή τη ρωσικινεζική προτροπή, επιμένοντας ηλιθίως στην ικανοποίηση και των υπόλοιπων όρων που έχουν επιβάλει στο Ιράκ προκειμένου να άρουν το εμπάργκο, δηλαδή την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων, την καταστροφή του ιρακινού οπλοστασίου και την καταβολή αποζημιώσεων στα θύματα του πολέμου.

Από αυτούς μόνο ο τρίτος είναι δίκαιος όρος, οι άλλοι σημαίνουν υπεριαλιστική επιβολή στο Ιράκ όχι επειδή αυτό είναι χώρα τραμπούκος, αλλά επειδή είναι χώρα του Τρίτου Κόσμου. Έτσι λοιπόν, συνεχίζοντας το εμπάργκο τους κάτω από αυτές τις περιστάσεις, οι δυτικοί «πετυχαίνουν» τρία πράγματα συγχρόνως: αδυνατίζουν περισσότερο το Ιράκ, στρέφουν το λαό του ακόμα περισσότερο εναντίον τους και παραδίνουν χώρα, λαό και ηγέτη σού-

μπιτους στην «καλή» Ρωσία και την ακόμα «καλύτερη» Κίνα. Γι' αυτό η Ρωσία, ενώ εύχεται φωναχτά την άρση του εμπάργκο, δηλώνει μέσω του κυρίου Καλούγκιν, διευθυντή του ιρακινού και ιορδανικού τμήματος του ρωσικού υπουργείου Εξωτερικών, ότι η Ρωσία δεν ασκεί σήμερα πιέσεις στη διεθνή κοινότητα για άρση του εμπάργκο, αλλά θέλει «απλώς να σημειώσουν τα Ηνωμένα Εθνη την πρόοδο που έχει ήδη κάνει η Βαγδάτη, ιδιαίτερα στον τομέα του αφοπλισμού» (Καθημερινή, 13 Σεπτ.).

Ενόσω βέβαια τα Ηνωμένα Εθνη και κυρίως οι ΗΠΑ θα «σημειώνουν», η Ρωσία θα απορροφά το Ιράκ με κάθε τρόπο. Ήδη η Ρωσία παραδέχτηκε ότι υπέγραψε μαζί του εμπορική συμφωνία ύψους 10 δισ. δολαρίων, που όμως ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί ακόμα να μπει σε εφαρμογή όσο θα ισχύει το εμπάργκο (Καθημερινή, 13 Σεπτ.). Ταυτόχρονα η Ρωσία, για να μη χαλάσει τις σχέσεις της με τις υπόλοιπες μοναρχίες του Κόλπου για την φαινομενικά φιλοϊρακική της στάση, υποσχέθηκε σ' αυτές τις χώρες με το στόμα του πρωθυπουργού της Ρωσίας Τσερνονούτιν, που ταξίδεψε σ' αυτές πρόσφατα, ότι θα τους πληρώσει τα 500 εκατομμύρια δολάρια που τους χρωστάει η ΕΕΣΔ.

Αυτή είναι υπεριαλιστική πολιτική ψηλού επιπέδου.

ΟΧΙ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΑ 12 ΜΙΛΙΑ

Στο φύλλο της Νέας Ανατολής αρ. 218, στο άρθρο μας για τα 12 μίλια, είχαμε διατυπώσει την εκτίμηση ότι η Ρωσία δε θέλει να επεκτείνει η Ελλάδα στα 12 μίλια τα χωρικά της ύδατα και ότι κάτι τέτοιο, ανάμεσα στα άλλα προβλήματα που θα της δημιουργούσε, θα την υποχρέωνε να διώξει τα αγκυροβόλια της που βρίσκονται δίπλα στα σημερινά όρια των ελληνικών χωρικών υδάτων, όπως αυτό στα Κύθηρα.

Ο ΡΩΣΟΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΓΚΥΡΑ
Σύντομα ήρθε η επιβεβαίωση της παραπάνω εκτίμησης από τα πιο επίσημα χείλη, από το ρώσο πρεσβευτή στην Αγκυρα Κουζέντσοφ.

Αυτός, σε δηλώσεις του στην εφημερίδα *Turkish Daily News* (Καθημερινή, 25/11 και Ελευθεροτύπια, 23/11) μίλησε για ανάγκη «εναίσθησης συμβιβασμού» στο ζήτημα του Αιγαίου «που περιλαμβάνει τον εναέριο χώρο, την υφαλοκρηπίδα και τα χωρικά ύδατα». Τόνισε ακόμη πως πάνω απ' όλα προέχει η διατήρηση της ελεύθερης παρατορείας ειδήσεων «Ανατολή». Σύμφωνα με το πρακτορείο, ο Καράσιν είχε δηλώσει ότι η Ρωσία επιθυμεί τη διατήρηση του στάτους κράτος στο Αιγαίο και είναι διατεθειμένη να μεσολαβήσει μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας.

Και τι λέει ο κύριος Καράσιν στη «διαμαρτυρία» του: «Οτι «τέτοιες κραυγαλέες διατυπώσεις για τη διατήρηση του στάτους κράτος στο Αιγαίο είναι νέες πρωτοβουλίες μεσολάβησης δεν υπήρχαν». Ουσιαστικά, επιβεβαιώνει τα λεγόμενα του πρακτορείου, αλλά με πιο «διπλωματικό» τρόπο.

Και όταν ο έλληνας πρεσβευτής

ΤΟ ΕΜΠΑΡΓΚΟ ΤΩΝ ΗΠΑ ΣΤΗΝ ΚΟΥΒΑ

Επειδή το πρακτορείο του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού, το ψευτοΚΚΕ, κάνει εδώ και καιρό φασαρία για το εμπάργκο στην Κούβα, χρειάζεται να πούμε δυο λόγια γι' αυτό.

Εδώ και δεκαετίες ο αμερικανικός υπεριαλισμός επιβάλλει στην Κούβα ένα φασιστικό οικονομικό εμπάργκο.

Αυτό επιβλήθηκε την εποχή της Κουβανικής επανάστασης, ταυτόχρονα σχεδόν με μια επέμβαση για να πνιγεί το λαϊκό κουβανικό κράτος. Ήταν μια εποχή που ο αμερικανικός υπεριαλισμός ήταν πανίσχυρος και κυρίαρχος στην παγκόσμια πολιτική σκηνή και δεν ανεχόταν ένα λαϊκό κράτος κάτω από τα ρουθούνια του.

Ήταν η εποχή που οι λαοί και οι χώρες του Τρίτου Κόσμου έμπαιναν ορμητικά μπροστά με μια σειρά επαναστάσεις σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Το εμπάργκο συνεχίστηκε και μετά την μετατροπή της Κούβας σε προποργιού και σύμμαχο του ρώσικου σοσιαλφασισμού στην αμερικανική ήπειρο και ως τα σήμερα, χωρίς αυτή η αλλαγή να μετατρέπει το εμπάργκο σε δίκαιο. Είναι η ζήτημα αρχής να μην επιτρέπεται σε μια ιμπεριαλιστική δύναμη, οποιαδήποτε, να επεμβαίνει στα εσωτερικά μιας χώρας. Γιατί αυτό είναι το νόημα του εμπάργκο. Να πιεστεί η Κούβα και να εξαναγκαστεί να προχωρήσει στον «εκδημοκρατισμό» της.

Όμως το κοινωνικό και πολιτικό σύστημα μιας χώρας είναι υπόθεση

κύρια του ίδιου του λαού της. Είναι λοιπόν υπόθεση του κουβανέζικου λαού να εξεγερθεί ενάντια στο σοσιαλφασιστικό καθεστώς που τον κυβερνά και όχι υπόθεση του αμερικανικού υπεριαλισμού. Αν μάλιστα το μελετήσει κανές περισσότερο, θα διαπιστώσει ότι αυτό το εμπάργκο δεν είναι μόνο άδικο, είναι και προβοκατόρικο, γιατί εμπόδισε και φίμωσε για χρόνια κάθε δημοκρατική και επαναστατική φωνή που αντιδρούσε στο καθεστώς Κάστ

Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟΥΣ «ΤΕΣΣΕΡΙΣ»

Με τη σύνοδο της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ στις 29 και 30 του Νοέμβρη έκλεισε μια πρώτη φάση της νέας ανοιχτής εσωκομματικής πάλης στο ΠΑΣΟΚ.

Και αυτή η φάση έκλεισε με νίκη των «αμφισβητών», δηλαδή των φιλοευρωπαίων που έχουν επικεφαλής της εξέγερσής τους, αλλά κρυμμένη, τη ρωσόδουλη κλίκα Λαλιώτη και που χρησιμοποιούνται από αυτήν. Ταυτόχρονα με τη σύνοδο της Κ.Ε. τα πράγματα ζέκαθάρισαν παραπέρα σε ότι αφορά τους άμεσους πολιτικούς στόχους του «μετώπου της αμφισβήτησης». Και βέβαια εκείνος που τα ζέκαθάρισε περισσότερο είναι ο ίδιος ο αρχηγός των ρωσόδουλων και του ΠΑΣΟΚ, ο αρχιραδιούργος Παπανδρέου.

Σε αυτή τη Συνεδρίαση ο Παπανδρέου πήρε κατ' αρχήν το μέρος του «μετώπου της αμφισβήτησης» στο κεντρικό και άμεσο πολιτικό ζήτημα, που είναι η εκλογή προέδρου της Δημοκρατίας. Ο Παπανδρέου αποφάσισε να μην είναι υπουργός για την προεδρία. Αυτό σημαίνει πως αποφάσισε να μην έχει το ΠΑΣΟΚ δικό του τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, αποφάσισε δηλαδή να δώσει ένα αποφασιστικό χτύπημα στην αυτοδυναμική τάση του ΠΑΣΟΚ που επιμένει να έχει το ΠΑΣΟΚ δικό του πρόεδρο, όπως είχε το 1985 το Σαρτζετάκη. Με άλλα λόγια, ο Παπανδρέου αποφάσισε να καθαιρέσει τον εαυτό του από πρόεδρο μόνο στο βαθμό που αυτός «ο εαυτός» ήταν η έκφραση της αυτοδυναμίας του ΠΑΣΟΚ.

Έτσι ανάσαναν οι ρωσόδουλοι, αλλά και ευρωπαιόφιλοι που δε θα ήθελαν να συρθούν σε μια νέα εκλογική αναμέτρηση τον Ιούνη κάτω από την ηγεμονία των Τσοχατζόπουλου και Αρσένη, που φανερά πια αποτελούν την αυτοδυναμική ομάδα, αλλά και τον κοινό στόχο του «μετώπου της αμφισβήτησης». Κυρίως όμως έτσι οι ρωσόδουλοι πετυχαίνουν το στόχο τους για έναν πρόεδρο της Δημοκρατίας που θα είναι αποδεχτός ταυτόχρονα από το ΠΑΣΟΚ και τουλάχιστον από δύο από τα τρία ρωσόδουλα κόμματα ΣΥΝ, ΠΟΛΑ, ψευτοΚΚΕ.

Ειδικότερα οι ρωσόδουλοι βιάζονται σήμερα για το σχηματισμό ενός πολιτικού μετώπου του ΠΑΣΟΚ με το ΣΥΝ, κύρια, και την ΠΟΛΑ, δευτερευόντως. Σε διά τι αφορά το μέτωπο με το ΣΥΝ, αυτό είναι και το πιο «έγκολο» πολιτικά, καθώς και οι ευρωπαιόφιλοι αμφισβητίες του ΠΑΣΟΚ, όπως και δήλη αστική τάξη, θεωρούν το ΣΥΝ φιλοευρωπαϊκό κόμμα και όχι ρωσόδουλο. Επιπλέον οι ευρωπαιόφιλοι του ΠΑΣΟΚ βλέπουν στο ΣΥΝ ένα καλό εξωτερικό στήριγμα για την εσωκομματική τους επίθεση ενάντια και στα δύο ρεύματα της αυτοδυναμίας που είναι εθνικιστικά (και εκείνο του Τσοχατζόπουλου και ακόμα περισσότερο το φιλο-ορθόδοξο του Αρσένη). Γι' αυτό η Βάσω Παπανδρέου δηλώσει ανοιχτά στην Κ. Επιτροπή πως ο Παπανδρέου «ζητάει την ανασύνταξη του κεντροαριστερού χώρου».

Πέρα όμως από αυτή την άμεση πολιτική νίκη που ο Παπανδρέου χάρισε στο μέτωπο στον επίπεδο των συμμαχιών, τους χάρισε και τη νίκη στο επίπεδο της εθνικής γραμμής. Στην εισήγηση του, αφού εξαίρεσε την τουρκική απειλή που, όπως είπε, «έχει βαθιές ρίζες και μόνιμα χαρακτηριστικά», έκφρασε την ετοιμότητα της κυβέρνησης να «προωθήσει λύσεις για την απεμπλοκή από τα εθνικά θέματα». Έτσι έδωσε τη δυνατότητα στο μέτωπο της αμφισβήτησης να κλιμακώσει την επίθεσή του στους αυτοδυναμικούς για μια γρήγορη

λύση στο μακεδονικό και το αλβανικό, σύμφωνα και με τις ράσικες απαιτήσεις της νέας φάσης, αλλά και με τις πάγιες απαιτήσεις της δυτικής Ευρώπης. Εννοείται ότι το αντιτούρκικο σκέλος της τοποθέτησης του ξεκαθαρίζει στους φιλοευρωπαίους ότι δε θα τους επιτραπεί να διαβούν το Ρουβίκωνα του αντιτούρκισμού μέσα στη σύγχυση του δειλού τους αντεθνικισμού.

Να λοιπόν γιατί ο αρχιραδιούργος δίνει την πολιτική νίκη στους αμφισβητήσεις καθώς παραιτείται από τη διεκδίκηση της προεδρίας και αλλάζει την εθνική γραμμή. Να πώς σκοτώνει τον ανύπαρκτο αυτοδυναμικό Παπανδρέου για να γεννήσει τον αμφισβητήτη, που είναι ίσως και το τελευταίο περίβλημα του μόνου πραγματικού, δηλαδή του ρέουν Παπανδρέου.

Είναι φυσικό λοιπόν που αυτή η περιφανής εσωκομματική νίκη του ρωσο-ευρωπαϊκού μετώπου ενάντια στους αυτοδυναμικούς εθνικιστές στο πολιτικό επίπεδο μεταφράστηκε και σε μια νίκη πιο στρατηγικού χαρακτήρα στο οργανωτικό επίπεδο.

Πρόκειται για το δικαίωμα του μετώπου να πραγματοποιεί ελεύθερα το φραξιονισμό του και, κυρίως, να αντιμετωπίζει τους αυτοδυναμικούς επίσης σα μια φράξια. Είναι χαρακτηριστικό που ο Παπανδρέου δε βρήκε να πει ούτε μια κουβέντα καταδίκης για το φραξιονισμό των τεσσάρων, αλλά καλύπτηκε μπροστά στους αποβλακωμένους και δίχως χαρακτήρα αυτοδυναμικούς με την κούφια προφανή και αόριστη καταγγελία εκείνων που μένουν στην κυβέρνηση ενώ διαφωνούν με την κυβερνητική πολιτική. Λες και κάποιος από αυτούς διαφώνησε ποτέ με την κυβερνητική πολιτική, ιδιαίτερα μ' αυτή που εξήγγειλε ο Παπανδρέου στην Κ. Επιτροπή.

Αυτή η «παράλειψη» είναι τόσο πιο χτυπητή όσο πιο βίαιη ήταν αυτή η Κ.Ε. από την άποψη των εσωκομματικών χτυπημάτων που δόθηκαν στους «κακούς αμφισβητήσεις», όπως ήταν οι Περαιώτες και ο Νάρος στο Περιστέρι.

Αυτοί καταδικάστηκαν με μομφή και καθαιρέθηκαν προσωρινά από τα δραγανά τους, ενώ ανακλήθηκε η κομματική ιδιότητα από 4 έως 6 μήνες για όσους συμμετείχαν ή γηγήθηκαν συνδυασμών. Αυτά αφορούσαν κύρια τους Πειραιώτες και το Νάρο, που χτυπήθηκε πιο σκληρά από όλους, ενώ για όλες τις άλλες περιπτώσεις ο Παπανδρέου ζήτησε με την εισήγηση την διαχωρισμό σε όσους «έκφρασαν τις τοπικές κοινωνίες» και σε όσους «κινήθηκαν από προσωπικές φιλοδοξίες και από μηχανισμούς», επειδή προφανώς σε μερικές περιοχές (π.χ. στην Ηλεία) οι αντάρτες ήταν ρωσόφιλοι που «εξεγέρθηκαν» ενάντια στους αυτοδυναμικούς. Και, όπως πάντα, το χτύπημα αυτό ενάντια στους αντάρτες του Πειραιά οι ρωσόδουλοι το άφησαν στους αυτοδυναμικούς, ώστε αυτοί να υποστούν και τα πυρά των ανταρτών. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Παπαστύρου δήλωσε αμέσως αλληλέγγυος στους 4, αν και είναι ο Τσοχατζόπουλος και ο Σημίτης αυτός που πρόσφατα συγκρούστηκε με το Λογοθέτη, επειδή ο τελευταίος δεν τήρησε τις υποσχέσεις του προς το ΠΑΣΟΚ ως προς το πρόσωπο του γεννηματά του Δήμου (Καθημερινή, 24/11/94).

Χάρη σ' αυτόν λοιπόν τον αέρα του ελεύθερου φραξιονισμού που φύσησε από την εισήγηση της Κ. Επιτροπής βγήκε ο Πάγκαλος τη δεύτερη μέρα των εργασιών και ποδοπάτησε τους

αυτοδυναμικούς λέγοντας: «Λένε ότι έχουν ομάδες ο Θόδωρος, ο Σάκης, ο Λάκης, ο Μάκης. Κυρίως όμως έχει ο Άκης». Και συνέχισε: «Πάντα είχα κόμπλεξ με τις ομάδες. Μετά το δεύτερο απόκτησα και εγώ ομάδα και πολλούς οπαδούς», ενώ προηγούμενα είχε δηλώσει πως θα λέει «ό, τι του γουστάρει και όποτε θέλει».

Πριν από λίγα χρόνια, ακόμα και λίγους μήνες, κανείς δε θα τολμούσε να κάνει μια τέτοια επίθεση στη μεγαλύτερη κομματική ομάδα, τον κορμό του κομματικού ΠΑΣΟΚ, που όντως εκπροσωπούσε ο Τσοχατζόπουλος. Κι όμως, αυτή η επίθεση έμεινε αναπάντητη από τον «εγγυητή της ενότητας», τον προβοκάτορα Παπανδρέου. Αυτή ήταν η αρχή του τέλους του Τσοχατζόπουλου. Ήδη ο λαλιώτικός τώρα Σκανδαλίδης έχλωσε τον τοποτηρητή του Τσοχατζόπουλου στο υπουργείο Εσωτερικών, το γενικό γραμματέα Χ. Τσιόκα (Αιγαίνη, 5/12/1994).

Σωστά λοιπόν ο Αρσένης ένιωσε πως αυτό που ξεκίνησαν οι 4 ήταν μια νέα έκδοση της διαπάλης του 1989. Όπως και τότε, έτοι και σήμερα οι ρωσόδουλοι μαζί με τους ευρωπαιόφιλους επιτίθενται στην αυτοδυναμία που τότε εκφράζονταν κύρια από τον παλιό κεντρώο σοβινιστή Κουτσόγιωργα, τώρα από τους κομματικούς σοβινιστές. Όπως τότε, έτοι και σήμερα οι ρωσόδουλοι μαζί με τους ευρωπαιόφιλους επιτίθενται στην αυτοδυναμία που τότε εκφράζονταν κύρια από τον παλιό κεντρώο σοβινιστή Κουτσόγιωργα, τώρα από τους κομματικούς σοβινιστές. Όπως τότε, έτοι και σήμερα η επίθεση στους αυτοδυναμικούς απαιτούσε μια ύφεση στα εθνικά και

τον εθνικιστικό πυρετό. Όπως τότε λοιπόν ο Παπανδρέου σκάρωνε το Νταβός μέσα στα πλαίσια της γενικής αναδίπλωσης του σοσιαλιμπεριαλισμού για να ξεμπερδέψει με τον Κουτσόγιωργα, έτσι και τώρα κηρύσσει την ύφεση με τη Δημ. της Μακεδονίας και την Αλβανία, αφού ο σοσιαλιμπεριαλισμός έχει εξουδετερώσει τον εθνικιστικό πυρετό.

Βέβαια, για όλα αυτά φροντίζουν πάντα οι ίδιοι οι αυτοδυναμικοί που με το σοβινισμό, τον κρατικό γραφειοκρατικό πους και τη κομματική πους φύση και τον τυφλό και φασιστικό αντιδεξιόσμο τους είναι πάντα αντιπαθείς στη μη πασοκική μάζα.

Βέβαια, για όλα αυτά φροντίζουν πάντα οι ίδιοι οι αυτοδυναμικοί που με το σοβινισμό τους ολοκληρώνουν τον αληθηλοεξόντωσης όλων των εχθρικών φραξιών. Αυτό το μάθημα το ξέρουν καλά τα ηγετικά στελέχη της μικρής ρωσόδουλης ομάδας, ο Λαλιώτης και ο Γ. Παπανδρέου, που φροντίζουν μ

